

Ἄπ' τὰ ξένα ἔργα πού ἀνεβάστηκαν, τὸ πῶς ἐνδιαφέρο ὡς τώρα εἶταν τὸ «Πόθοι κάτω ἀπ' τὴς Λευκῆς» τοῦ Ὁ Νέιλλ. Τ' ἀνέβασε ὁ συνεταιρικός Θίασος Βεάκη, στὰ «Διονύσια».

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, γνώρισε τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ τὸν πῶς γνωστὸ ἀμερικανὸ συγγραφέα, πού δὲν ἐξακολούθησε νὰ παραμένει ἀγνωστὸς παρὰ σ' ἓναν κάποιο μεγαλόσχημο κριτικὸ.

Γιὰ τὸν Ὁ Νέιλλ καὶ γιὰ τὸ ἔργο του χρειάζεται καὶ πρέπει εἰδικὴ μελέτη. Μὰ καὶ μόνο ἀπὸ τὸ ἔργο του αὐτό, ὅσοι τὸ παρακολούθησαν—δὲν εἶταν δύσκολο ν' ἀντιληφθοῦν, πῶς ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας ἐκπροσωπεῖ μίαν ἐσωταξικὴ ἀντίθεση μέσα σιὰ πλαίσια τῆς ἀσιακῆς τάξης. Τὰ συναισθήματα πού συστηματοποιεῖ σὲ θεατρικὲς μορφές, τὰ πάθη πού φέρνει σὲ σύγκρουση, εἰ χαρακτηριστὲς πού τὸς ἀναγνωρίζουν, ἀναπαράστανται, βρίσκονται βαθειὰ καὶ σιενὰ ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὸ οικονομικὸ φαινόμενο. Καὶ δὲν ξεχωρίζει ἀπὸ ἓναν προχωρημένο καὶ ἀριστερὸ συγγραφέα ὁ Ὁ Νέιλλ, παρὰ μόνο ὅταν σιτὴν τελευταία πράξη, προσπαθώντας νὰ πετύχει μίαν «εὐπρεπῆ» κάθαρση, δίνει τὸν πρωταρχικὸ καὶ καθορίζοντα ρόλο στὸν ἐρωτισμὸ. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου, τὸ κάνει κατὰ σύστημα καὶ σιὰ ἄλλα του τὰ ἔργα. Ἔτσι ἀδυνατίζει ὁ ἴδιος καὶ

κατασφύρει τὴ βαρύτερη ἔννοια ἑνὸς ἔργου, πού τὸ θέμα του εἶναι παρμένο μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀμερικανοῦ τοιφλικούχου καὶ πού ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν γενικῶν τύπων. Οἱ θεατρικὲς μορφές πού χρησιμοποιεῖ ὁ Ὁ Νέιλλ, εἶναι σαφέστατα προχωρημένες. Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ δόθηκε ἄλλη μιά εὐκαιρία στὸν κ. Κλώνη νὰ δείξει τὴ δημιουργικότητα τοῦ σκηνογραφικοῦ του ταλέντου.